

Ukl: 19/16

MISIJONSKA NEDELJA: VSI ZA VSE!

Vedno je bilo tako, da je vsak misijon imel svoje podpornike in do-
brotnike. Skupnost, ki je dala misijonarja, naj zanj tudi skrbi. Vsak narod
naj posebej torej skrbi za svoje misijonarje in njihovo misijonsko delo.
Tako se je delo delilo in povezava zaledja in misijonarjev je bila živa,
saj so bili povezani v delavno skupnost, ki se je zavedala svoje odgovor-
nosti za posamezno misijonsko področje.

Tej misli je dal koncil nov povdarek. Samo, da so koncilski očetje stvar
postavili na vsecerkveno odgovornost. Torej ne posamezne skupine ljudi,
ampak posamezne župnije kot najmanjše celice, posamezne škofije ali
cele krščanske pokrajine naj postanejo posebno odgovorne za posamezna
misijonska področja. S tem so misijonski cilji konkretni, naloge čisto jasne
in zanimanje toliko bolj živo. V resnici so nastale v zadnjih desetih letih
sijajne povezave posameznih škofij ali posameznih župnij z misijonskimi
škofijami in župnijami. S tem se misijonsko delo ljudem v zaledju pribli-
žuje s svojimi najbolj konkretnimi nalogami, ne le z zidavami cerkva, šol,
bolnic, drugih socialnih ustanov, še veliko bolj z vzgojo katehistov, do-
mačih duhovnikov, pastoralnih ustanov. Kratko: problem mlade cerkve
postane problem „stare“ matične cerkve. Prav to idejo so zapisali kot
veliko pobudo koncilski očetje v „Misijonskem odloku“.

Toda s tem niso črtali tistega, kar mora ostati: skupno delo vseh za
vse. Koliko je misijonskih krajev, ki nimajo še nikogar; ali nimajo kljub
temu, da se nekdo zanima, zadostnih opor. Velika je lahko nevarnost,
da zaradi večje gorečnosti ali večje možnosti en misijon prejema brez
primere več kot drugi, pa sta oba vsaj enako potrebna. Zato mora nad
vsemi bedeti celotna Cerkev. Iz te ideje so nastale svetovne katoliške
misijonske organizacije kot so Družba za širjenje vere, Družba sv. Detin-
stva in Družba sv. Petra za vzgojo domačih duhovnikov. Preko teh orga-
nizacij naj bi sodeloval prav vsak vernik in te organizacije naj bi bile
stalna pomoč – molitvena in denarna – slehernemu misijonu in slehernemu
misijonarju na svetu. Kakor je očitno sijajna gornja zamisel, da posa-
mezne krščanske občine intenzivno skrbе za posamezne misijonske enote,
tako je jasno, da je Cerkvi ta vesoljna pomoč nujno potrebna.

Zato ob Misijonski nedelji tudi mi moramo obnoviti ta čut za skup-
nost. Četudi je za modernega človeka težka organizirana oblika naprimer
Družbe za širjenje vere, ki je organizirana po desetnijah z mesečnimi na-
birkami, vsakodnevnimi molitvami, vendar jo omogoča vsaj misijonska
nedelja, kjer moremo dati letni prispevek, še več: moremo dati čim več
v ta skupni sklad z vsemi nabirkami okoli misijonskega praznika. Isto-
časno pa obnovimo vsaj dober namen, da so tudi sicer naše molitve in
žrtve v letu posvečene z misijonskim namenom. Ta dan pa še prav po-

sebej. Skrajni čas pa je, da izgubi misijonska nedelja priokus, da je to nekaj prisiljeno dodanega našemu krščanskemu življenju: vse te narbirke, prošnje, molitve, proslave. Lepše bi bilo, če v ta namen, da nas vzpodbudi, misijonske nedelje treba ne bi bilo. A ker se tako rada ohladi naša gorečnost tudi v tako velikih nalogah, ki jih imamo zaradi krsta, je potrebno, da nas Cerkev znova nanje spomni.

Naj bo letošnja misijonsko nedeljo pred našimi očmi vse misijonsko delo, zato pa naj bo molitev vesoljna, žrtev vesoljna in ljubezen vesoljna.

F. S.

SLOVENCİ V BUENOS AIRESU

bomo skupaj praznovali misijonsko nedeljo

DNE 24. OKTOBRA 1976 tako:

DOPOLDNE PRI MAŠNI LITURGIJI

božja beseda o misijonih in molitve ter darovanje za
papeške misijonske družbe

POPOLDNE OB 16. V SLOVENSKI HIŠI SKUPNA MISIJONSKA PROSLAVA

V cerkvi Marije Pomagaj somaševanje z misijonsko pridigo
mons. Oreharja.

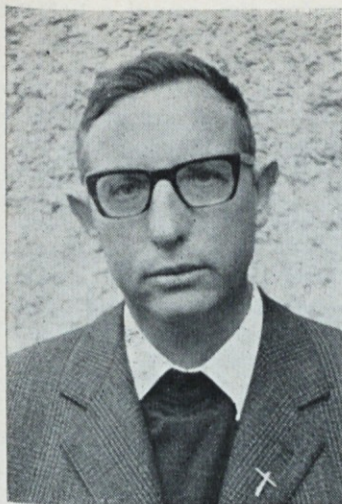
V dvorani: Koncil o misijonstvu. – Govori predsednik argentinske Misijonske zveze in predsednik Zedinjene Slovenije **Marijan Loboda**.

Igra: S kakršno mero merite... Uvodna beseda Franc Sodja CM.; igrajo gojenci Misijonskega zavoda.

Prostovoljni prispevki za kritje stroškov in v pomoč slovenskim misijonarjem se z veseljem in hvaležnostjo sprejemajo.

Enkrat na leto: Vsi kristjani za vse nekristjane!

Tudi vsi krščanski Slovenci!

MISIJONAR

IVAN ŠTANTA CM, Ithosi, Madagaskar

Ob neki priložnosti je Jezus naročil svojim učencem: „Oznanjujte: približalo se je nebeško kraljestvo. Bolnike ozdravljajte, mrtve obujajte, gobave očiščujte, hude duhove izganjajte!“ (Mat. 10, 7-8.) In tik pred vnebohodom jim je rekel: „Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in učite vse narode: krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal. (Mat. 28, 18.)

Oznanjati božje kraljestvo, je bila prva naloga apostolov. Zato so bili izbrani in poslani narodom. V Apostolskih delih beremo, kaj so apostoli storili, ko so jih zemske zadeve začele ovirati pri oznanjevanju evangelija: „so sklicali množico učencev in rekli: „Ne bi bilo prav, da bi mi opuščali božjo besedo in oskrbovali mize. . .“ (Apostol. dela 6, 2.)

To so jasne smernice tudi današnjim apostolom, misijonarjem in duhovnikom. Misijonar je poslan, da oznanja zveličavno vero kot Kristus in apostoli: z evangelijskim življenjem in z besedo.

Velik je ta poklic, biti kot Kristus oznanjevalec vesele novice današnjemu rodu, zidati temelje novemu svetu, dati smisel življenja tistim, ki ga v tesnobi iščejo. To je ideal vsakega misijonarja; radi tega ideala zapusti dom in svoje drage, domovino in vse, kar je v njej prijetnega. V mladih letih ne čuti toliko veličine te žrtve in težave tega poklica. Pogumno se loti učenja tujega jezika, se privadi navadam ljudstva, med katerim mu je dano delovati, pa hajdi na delo tja, kamor ga pošljejo, morda kjer je treba šele začeti. Ko je obiskal druge misijonske postojanke, je opazil cerkvice, kapelice, šole, dispanzerje in razne dobrodelne ustanove. Zdaj mora začeti on sam. S pogumom stopi v božji vinograd. Obiskuje družine in se zanima za njih položaj, če otroci hodijo v šolo, so zdravi, itd. Če je dober in iskreno išče dobro ljudstva, si kmalu pridobi naklonjenost in ljubezen prebivalstva; po nekaj mesecih je ta kontakt ustvarjen. Ljudje so v njem našli prijatelja, svetovalca, pomočnika. Če jih obišče stiska, vedo, kam se zateči. Misijonar jim pomaga, jim briše solze, trpi in se veseli z njimi. Ko jim govori o Bogu in božjem kraljestvu, mu verujejo kot dobremu očetu in vsak si od božje besede osvoji to, kar more. Misijonar vedno skrbno pazi, da govori o njih narodu s spoštovanjem, tako tudi o prednikih in o njih dosedanji veri, saj tudi apostol Pavel ni delal drugače. Vse

to je priprava na sejanje božje besede. Končno jim govori o božjem razodetju, da je Bog naš Stvarnik in Oče, ki nas ljubi; govori jim o učlovečenem Sinu božjem, o njegovi smrti in vstajenju za nas, vse, da bi nam spet povrnil božje otroštvo; govori jim o Sveti Trojici in o drugih skrivnostih naše vere, o zakramentu svetega krsta, ki nam vrne nadnaravno življenje in nas napravi dediče nebes.

Do tu ni posebnih težav. Ljudje poslušajo z zanimanjem; kdo bi dvomil nad misijonarjevo besedo? A pridejo na vrsto božje zapovedi in evangeljska načela iz govora na gori: „Blagor ubogim v duhu... Blagor čistim v srcu... Blagor preganjanim... Ljubite svoje sovražnike in molite za tiste, ki vas preganjajo... Ako te kdo bije po desnem licu, nastavi mu še drugo...“ (Mat. V.) Med poslušalci zavlada tišina. Nekateri gledajo in poslušajo z globokim občudovanjem, drugi se spogledujejo z rahlim nasmehom na ustnicah, kot bi hoteli reči: To pa ni lahko, naše navade so precej drugačne... Ženske so bolj raztresene. Otročiči jih nadlegujejo ali jočejo na prsih. Njih misli so pri otroku ali pri vsakdanjem domačem delu. Bi rade poslušale, pa kaj hočejo..., ko jim ti mali ne dajo miru.

Po deževni dobi pride čas za zidavo in misijonar se spravi postaviti malo kapelico, podobno vaškim kočam, samo da je nekoliko bolj dolga. Med tednom služi za šolo in krščanski nauk, ob nedeljah pa za bogoslužje.

Po enem ali dveh letih pride slovesni dan prvih krstov, prve Velike noči v misijonski vasi. Otroci, ki so se med letom naučili krščanskih resnic in so bili pridni, so prvi deležni te velike milosti. To je po mojem mnenju misijonska pomlad. V mali kapelici, pokriti s slamo, se ob nedeljah zberejo tudi nekateri odrasli, posebno ženske, morda iz radovednosti, morda da poslušajo lepo petje otrok. Počasi, počasi pride v navado nedeljska služba božja. Ljudje, ki so se preje ob nedeljah oblačili tako kot druge dni in hodili na delo, po nekaj letih so tisti dan čedno oblečeni in ne hodijo več na delo, krščanska navada se počasi ukorenini.

Čas beži in čas tudi spreminja. Počasi misijonar opazi razne potrebe: Cerkev postaja premajhna, treba bo misliti na novo. Potem, nimajo šole in jo bo treba tudi sezidati, ker to pomaga k splošnemu napredku... Nato pridejo na vrsto dispanzer, kapelice in šole po okolici, in drugo. Ne da bi se zavedal, mu poleg pridiganja in oznanjanja Kristusa ob nedeljah in raznih prilikah, dejavnost preide v gradnjo. Saj to ni slabo... le da misijonar ne zabi apostolskega navodila: „Ne bi bilo prav, da bi mi opuščali božjo besedo...“ Apostoli so tako mislili. Človek rad vidi sadove svojega dela, misijonar prav tako. Pri evangelizaciji so sadovi resnega spreobrnjenja kaj malo vidni... Človek pa bi le rad imel vtis, da je kaj storil, in stavbe se vidijo... S to podzavestno mentaliteto se zunanje delo večja, duhovni tok žive evangelizacije pa se počasi omejuje na formalnosti in omrtvi. Ljudje občudujejo narejeno, hvalijo misijonarja in še vedno dajejo krstiti svoje otroke, krstne knjige se polnijo in statistike verskega na-

Misijonarja Kraner in Gider med malgaško mladino v Midongy.
Janko Glinšek je fotografiral.

predka so še kar zadovoljive, a število tistih, ki v resnici najdejo Kristusa in hodijo za njim, ostaja le majhno.

Učinkovitost apostolata zavisi bolj od tega, kar apostol je, kot od tega, kaj dela ali govori. Ljudje kmalu opazijo iz našega zadržanja, če mi res verujemo, kar učimo. Zunanje akcije, posebno dobrodelna, so potrebne misijonarju. In so lep zgled za ljudi, da je treba ljubiti ne le z besedo, ampak v trudu in znoju. Sicer bi ljudje rekli: ta misijonar samo govori in pohaja...

A nevarno je, da misijonar pretirava: velike stavbe, lepe cerkve v skupnostih, kjer je krščanstvo komaj v zarodku, so čestokrat le primer praznega triumfalizma, ki otemni to, kar je jedro Kristusove blagovesti. Kmalu pride med ljudi: Cerkev je bogata, je tuja, ostanek kolonializma... Vse to, zakaj? Ker sami niso prispevali z žrtvami k tisti veličastni cerkvi ali misijonski stavbi. Njih sredstva so majhna, z njimi morejo pomagati graditi le malo kapelico iz blata, pokrito s slamo, a ta kapelica bi bila podobna njih kočam, bi bila njih kapelica, v kateri bi se počutili doma in bi lepše molili...

Misijonar mora slej ko prej biti med ljudmi pred vsem Kristusov pričevalec; mora pa tudi ustvariti pogoje za razvoj svoje cerkvene občine in pri tem vedno paziti, da mu zunanje akcije ne prerastejo notranjega apostolskega dela.

VESELA DVAJSETLETNICA

V tej dobi so koroški rojaki pomagali 253 domačim poklicem

Ko so naši salezijanci pred dobrimi 20 leti začeli v Selah in Medgorjah s podporo bogoslovcev v misijonskih deželah, in ko je v Medgorjah leta 1958 obhajal novo mašo prvi misijonski novomašnik Kyriak Kunnachery, zdaj škof v Kotayam v Kerali, tedaj najbrž še nihče ni slutil, da bo tako prebujena misijonska zavest zajela vernike v skraj vseh južnokoroških župnijah.

Župnije, skupine Živega rožnega venca in mnogo neimenovanih posameznikov je prevzelo duhovno in finančno skrb za bogoslovce v misijonskih krajih.

Kot nam pišejo vcdje semenišč in pasamezni škofje, bi od teh bogoslovcev marsikdo ne mogel začeti ali pa samo z izredno težavo nadaljevati bogoslovne študije, ako ne bi prejemale rednih naših podpor.

Koliko vezi smo splekli v teh letih z našimi prijatelji po vseh celinah in kako je že samo to bogatilo tudi nas, ko je širilo naše obzorje, urejevalo našo krščansko povezanost in vsečloveško solidarnost, ker nam je odpiralo oči in ušesa za tiho prošnjo in glasno upanje kristjancv mladih cerkva.

Politične razmere po svetu narekujejo, da se spričo samostojnosti in neodvisnosti posameznih držav v „tretjem svetu“, tudi Cerkev postavi na lastne noge, s pomočjo domačih duhovnikov in redovnikov in sploh pastoralnih delavcev.

Naša akcija hoče prav te težnje podpreti in biti pomoč k samopomoči v duhu krščanske solidarnosti in zavzetosti.

Misijonsko delo bi napačno razumeli, ako bi si domišljali, da mi samo dajemo in delimo, drugi pa samo sprejemajo.

Misijoni pomenijo medsebojno bogatenje, dejanje in sprejemanje. S svojo finančno podporo jim damo mi gmotno pomoč, a oni bogatijo Cerkev, in s tem nas vse, s svojo pestro in raznoliko narodno, kulturno in versko dediščino, vnašajo v vero in Cerkev nova spoznanja in s tem scuresničujejo veseljnost Cerkve.

Smemo in hočemo tudi v bodoče sodelovati pri zakoreninjenju in rasti Cerkve v misijonskih deželah, neposredno s svojimi molitvami ter posredno s podporo domačih pastoralnih delavcev duhovnikov in redovnikov.

„Če smo sterilni vse kar smo mogli, smo storili samo to, kar je naša dolžnost.“ (Sv. Avguštin)

j. k.

SLOVO OD VIETNAMA

ANDREJ MAJČEN SDB, HONG KONG

Salezijanski misijonar Andrej Majcen je primer vztrajanja na misijonskem polju. Ko so ga rdeči pregnali s Kitajske, je našel misijonsko delo v Hong Kongu. Od tam je šel kot prvi salezijanec v Vietnam. Po razdelitvi dežele v Severni in Južni Vietnam se je moral spet umakniti s Severa, ki so v njem prevladali komunisti, na Jug; ko so tudi tu zmagali rdeči, je ostal kot poslednji inozemski salezijanski misijonar do zadnjega. A končno se je moral tudi od tu umakniti. . . O tem nam sam poroča v pismu sobratu dr. Francu Blatniku v USA, ki ga je le-ta ljubeznivo prepustil v objavo našemu listu.

Hong Kong, 28. VII. 1976.

Predragi g. Blatnik, predragi gg. Wolbang, Lenček in Vode!

Bil sem prvi salezijanski misijonar, ki je leta 1952 prišel v Vietnam, in tudi zadnji, ki sem ga zapustil, ko sem se 23. VII. ob 12.30 uri z letalom odpeljal proti Bangkoku. Takole sem preživel poslednje dni v ljubljeni deželi:

23. V. sem vesel zaključil moj 12. novicijat in med slovesno mašo v Thu-Duku je bilo 8 presrečnih novincev, ki so se po preobleki veselo darovali Gospodu. Veseli dogodek ne le za salezijansko družino ampak tudi za starše in sorodnike novih sobratov.

Od 25. V. naprej sem dajal novim še zadnje duhovne napotke. Profesi so v tem času obdelali naš 2 hektarja velik vrt in zasadili koruzo in razno domačo povrtnino. Obenem so si uredili vse potrebno za dovoljenje, da gredo v študentat filozofije v Dalat.

22. VI. mi je naš inšpektor dejal: „Provincialni svet Vas je potrdil za magistra novincev za leto 1976 in 1977; napravite načrt skupaj s sobratom De, da bi Vas mogel nadomestiti, če bi bilo potrebno, do česar, upam, ne bo prišlo.“

24. VI. so fantje z zaobljubami odšli vsak na svoj dom in tam iskali možnosti za potovanje v Dalat, na študij. Sicer avto je vedno na razpolago, le bencina ni vedno, zato so hodili dan za dnem na avtobusno postajo. Tako so končno vsi srečno dospeli v Dalat in začeli 2. VII. šolsko leto.

Sam sem začel pripravljati program za novo leto novicijata. Program naj bi ohranil vso zvestobo Don Bosku in pravilom naše družbe, a vendar naj bi upošteval tudi nove razmere. Prilagodil sem ga tudi za primer, da bi ga bilo treba iz tega ali onega razloga krajšati in da bi moral moj sobrat De Peter, moj bivši gojenec, sam skrbeti za novince.

11. VII. sem se napotil v Thu Duc, kajti novinci niso dobili dovoljenja priti do mene, čeprav je le uro potovanja daleč. Tam sem 13.

maja začel nov novicijat. Zastopnik gospoda inšpektorja je vodil celotno slovesnost začetka, jaz pa sem imel uvodni nagovor. Takoj nato sem začel z delom, ker ni kazalo izgubljeni časa, kajti trije sobratje so bili že povabljeni, da zapuste deželo, in menda prav tako nad 20 inozemskih misijonarjev. Vesel sem bil, da sem mogel še ostati in položiti prve trdne temelje notranjemu življenju novincev, pa tudi le-ti so sodelovali z velikim veseljem in zaupanjem.

17. VII. sem se vrnil v Tam Hai, da mašujem, pridigam in predavam sobratom. Po kosilu smo si rekli: Nasvidenje na praznik Vnebovzetja. Toda ob 14 je prišel sobrat in mi izročil povabilo na državni urad, da se pogovorimo o mojem odhodu.

18. VII. zjutraj sem imel najprej konferenco, kot je bilo predvideno, nakar sem šel na urad. Tam je bilo zbranih že precej inozemskih misijonarjev in nekaj Indijcev ter dva budistična bonca. Zastopnik oblasti nam je držal govor, v katerem je dejal, da je od guvernerja prejel naročilo, povabiti vse misijonarje, ki so prišli v deželo pod prejšnjim režimom, da poprosijo za odhod. Pozneje bodo lahko prosili nanovo za vstop in dovoljenje se jim bo dalo, če bo kazala potreba. Sedaj da imamo kardinala, škofe in duhovnike, vse domačine, zato potreba ni ravno tako velika, saj so tudi domačini usposobljeni, da vodijo vietnamsko Cerkev – je menil.

Dva dni sem imel nemalo opraviti, da sem vse uredil: Moral sem predložiti moje listine, fotografske albume in podobno ministerstvu za kulturo, obleko, ki ni bila nujna za pot, razna zdravila in drugo pa spet oddati na drugem mestu. Na obeh krajih so vse pregledali, vložili nazaj v moja dva kovčka, ju zapečatili, da ne bi mogel še kaj vanju vtakniti, in mi ju izročili, da ju lahko vzamem s seboj.

Jaz sem še imel konferenc, kolikor sem še mogel. Zvečer pred odhodom smo se poslovili: Novinec Čung je imel krasen, nepozabljiv govor, poln čustev. Na slovo so prihiteli tudi sobratje iz okoliških naših hiš, da še zadnjič počaste „Abrahama“ male črede okrog 130 članov naše družbe, samih Vietnamcev. Zadnje čase sem prejel veliko pisem z izrazi upanja, da ostanem, a sem moral odgovoriti v slovo za vedno!

23. VII. je končno prišel. Imel sem koncelebrirano mašo v čast Mariji Pomočnici in zadnjo pridigo. Vsem navzočim sem dal še poseben blagoslov Marije Pomočnice, spominjajoč se prvega dne 3. X. 1952 v tej deželi. Po kratkem zajtrku smo šli k avtu. Bilo je kot pri pogrebu. Tako moje srce kot srca sobratov so se trgala, saj smo se imeli tako radi. Alfa in Omega sta postala eno...

Tako se je zaključilo moje bivanje v Vietnamu, zaključila se je tudi prva doba salezijanske družbe v tej deželi in začenja se nova doba, tako zanje, ki so ostali, kot zame, ki sem odhajal...

Zdaj sem v Hong Kongu, materni provinci vietnamske salezijanske družine. Sem v bolnici, da me malo okrepe in pozdravijo in da se pripravim za zadnja leta moje starosti.

Pozdrav vsem!

NA MISIJONU P. TOMAŽINA

Poroča o. LOVRO TOMAŽIN S.J.,

Chelston, Zambija

Misijonar mašuje v kapelici
domačih sester

Povabili ste me, da bi kaj napisal za „Katoliške misijone“. Jaz – da bi pisal? To bi mi vzelo preveč časa, ki ga nimam na razpolago... A naj Vam preprosto napišem nekaj dogodb z mojega novega misijona. Začnem danes zvečer, potem pa vsak večer še kaj dodam...

Velika noč

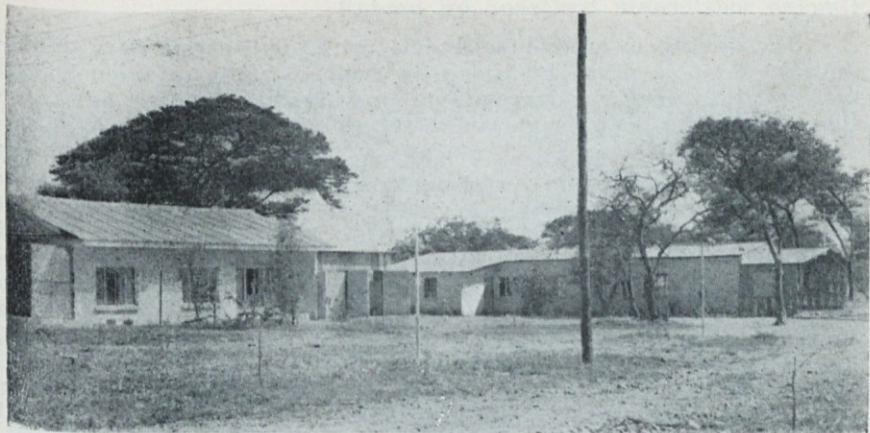
Tudi letos smo kar lepo praznovali praznik Vstajenja. Pripravili smo se s tridnevno duhovno obnovo v ponedeljek, torek in sredo Velikega tedna. Enkrat je prišel pridigat sam lusaški nadškof, drugače sem pa kar sam sejal seme božje besede. Po pridigi je bila vedno tudi pasijonska pobožnost, nekak križev pot.

Voditeljski tečaj

V začetku maja smo začeli tečaj za cerkvene voditelje. Pogosto se je dogajalo (in se bo še), da voditelji cerkvenih organizacij ali kake krajevne komunitete ne znajo voditi, pač ker niso bili na to pripravljani. Zato smo organizirali omenjeni tečaj. Vršil se je dvakrat tedensko, ob četrtnih ob 18. in ob sobotah ob 16. uri. Udeleževalo se ga je okrog 35 mož in žena. Koncem junija smo tečaj prekinili in ga bomo zaključili v septembru. Zanimanje pri udeležencih je bilo kar lepo in upamo, da bo v bodoče še lepše.

Naše petje

„Trije Slovenci – pevski zbor“. Mi v Chelstonu se ne damo: Je tu sicer samo en Slovenec – župnik – imamo pa tri pevske zборе. Eden poje v angleščini pri osmi maši, druga dva pa pojeta v jeziku činjanza; od teh dveh je eden sestavljen pred vsem iz že bolj odraslih mladincev in poje pri deveti maši, drugi pa je zbor ljudskošolske mladine in poje pri maši, ki se začne ob pol enajstih.

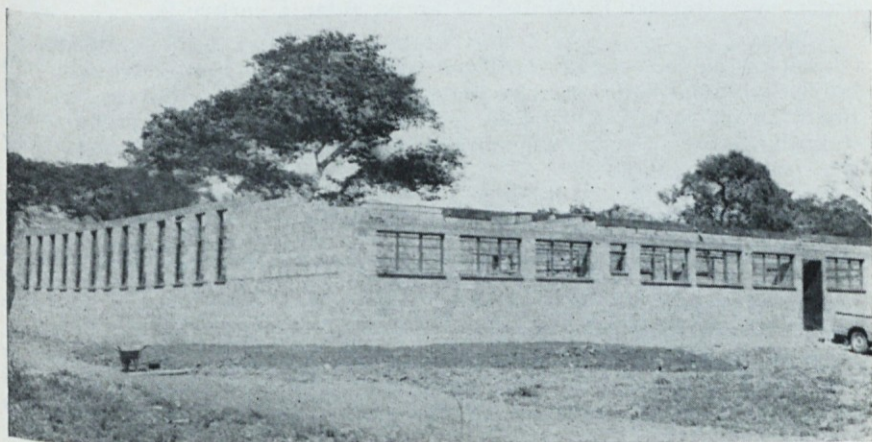

SedANJI misijon v Chelstonu: stanovanje misijonarja, župnišče in, na skrajni desnici, stara cerkev.

Gradnja nove cerkve

Delo kar hitro napreduje, čeprav imam le dva zidarja in štiri pomočnike. Zidamo s cementnimi bloki. Začeli smo v začetku februarja, a ni šlo prav od rok, ker nam je nagajal dež. A ko je koncem aprila končala deževna doba, gre gradnja hitro naprej in mi nudi lep gradbeni užitek. Upam, da bomo ta mesec z zidovjem prišli do strehe. Strešno ogrodje bo iz železa in ga neko podjetje v Lusaki že pripravlja.

Pogled na novo cerkev v gradnji. Dolga bo 18 m, široka pa 30 m.

Glavna skrb in najtežavnejše delo pri gradnji cerkve je v prepričevanju faranov, da se zavzamejo in sami žrtvujejo za svojo bodočo cerkev. Pridigujem, navajam naravne in nadnaravne motive, na sestankih po organizacijah prigovarjam, v šoli, z lepaki, itd.

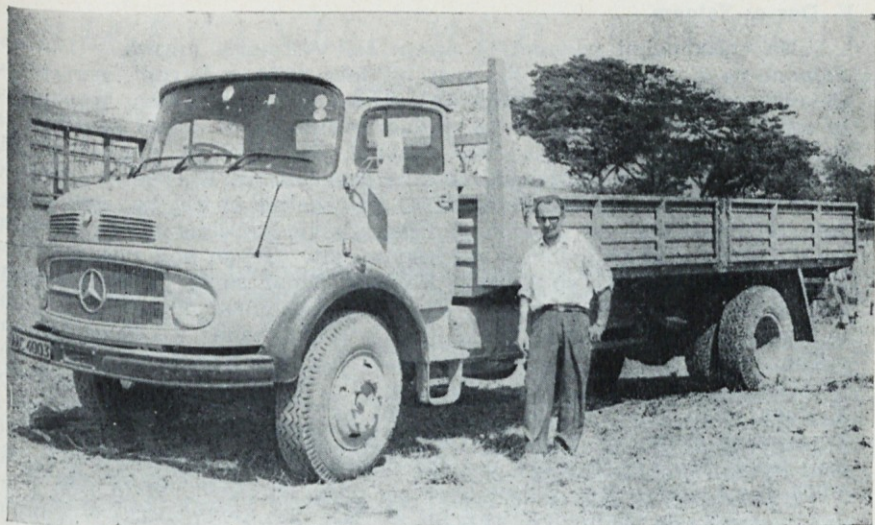
V začetku leta 1975 smo v ta namen sestavili finančni odbor, ki naj bi nabirke organiziral, a ni funkcioniral. Razpustili smo ga in v septembru drugega ustanovili; ta deluje. Že lansko leto smo zbrali od ljudi na ta način že okrog 1.500 dolarjev. A letos gre bolje. Na seji župnijskega sveta je bilo sklenjeno, da bodo moški prispevali 3 dolarje, žene pa po dolar in pol na mesec. Precej se jih je odzvalo, tako da nabereмо mesečno okoli 250 dolarjev. Seveda moramo vedeti, da so mnogi zelo revni ali pa imajo velike družine; ti prispevajo pač, kolikor morejo. Tudi darovi ubogih vdov so s hvaležnostjo sprejeti. Med šolsko mladino velja načelo: vsak otrok vsaj en blok! Za dolar se dobe trije bloki. Odziv med mladino je kar dober. Med odraslimi jih je pa precej, ki še niso čisto nič prispevali ali pa le kako malenkost, čeprav bi lahko. Seveda je treba pripomniti, da je to sodelovanje vernikov pojav, ki se dogaja prvič v zgodovini cerkvenega življenja v tem področju... Lepo smo izvedli akcijo za nakup železnih podbojev za cerkvena vrata. Posamezniki ali mož in žena so prispevali za enajst podbojev, ki stanejo po 20 ali 25 dolarjev, za glavna vrata pa 50 dolarjev. Sedaj pa teče akcija za nakup oken, katerih vsako stane 20 ali 30 dolarjev.

Pripravili smo tudi pismene prošnje na razna podjetja, trgovine, družbe. Nekateri so se odzvali in nam poslali darove od 15 do 80 dolarjev. Trije člani finančnega odbora gredo vsako soboto dopoldne v mesto in hodijo po trgovinah, proseč prispevke. Imamo tudi v načrtu cbiskati vse hiše na področju naše župnije, pa naj bodo prebivalci katere koli veroizpovedi, in prositi za prispevke. 29. avgusta bomo imeli družabno prireditev in tombolo v korist zidanja cerkve.

Morda se bo komu čudno zdelo, češ, zakaj toliko „fehtanja“? Glavni razlog je teološki: Čim več bodo za cerkev sami žrtvovali, tem boljši kristjani bodo in raje bodo v svojo cerkev hodili in jo radi imeli. Drugi razlog: Zidava tu je draga stvar in denar je treba nekje stakniti. Tretje: Vernike je treba vzgojiti, da bodo svojo Cerkev sami vzdrževali.

Prva maša v novi cerkvi

Na praznik presv. Rešnjega Telesa smo imeli samo eno mašo in sicer v „novi cerkvi“. Povdariti smo hoteli, da smo vsi ena sama družina v evharističnem Jezusu. Evangelij smo brali v štirih jezikih, pridiga je bila v činjanza in v angleščini. Somaševala sta dva irska patra. Petje je bilo v treh jezikih. Po maši smo imeli procesijo iz nove v staro cerkev. Udeležba je bila lepa, a je kljub temu bilo med zidovi nove cerkve dovolj prostora za vse. Cerkev je bila tedaj dograjena ponekod samo do oken.

Naš misijonar, stoječ pred tovornjakom, ki mu ga je omogočila avstrijska organizacija MIVA s sodelovanjem slovenskih dobrotnikov zlasti na Koroškem. Tovornjak je 9 tonski Mercedes Benz. — Spodaj misijonar, pred njim zidarska mojstra in štiri pomočniki, pred stavbo nove cerkve v gradnji; vidna so tudi okna z železnim omrežjem.

V Dar-es-Salaam

Na velikonočni ponedeljek nisem šel v Emavs, ampak v Dar-es-Salaam po novi kamijon. Ko sem bil leta 1974 v Evropi, sem bil v Celovcu pri vodju misijonskega dela med Korošci, g. Jožetu Kopeinigu in sem se začel zanimati, če bi se dalo preko MIVE dobiti kamijon za naš misijon. Kajti že tedaj sem računal, da bomo po vrnitvi zidali, in ko se v Afriki zida, je prevoz zelo draga stvar. Ko sem se vrnil v Zambijo, sem pisal prošnjo na MIVO. V začetku ni nič kaj dobro kazalo, a molili smo in končno je bila prošnja uslišana v tem smislu, da MIVA da nekako polovico zaprosene vsote. Drugo polovico so darovali razni dobrotniki po Evropi. Nabrani denar so iz Celovca poslali gospej Mariji Schopf, navdušeni slovenski misijonski dobrotniki in ona je kupila 9-tonski Mercedes Benz in ga z ladjo poslala v Dar-es-Salaam v Tanzaniji, (tam deluje slovenska misijonarka s. Ernesta Kosovel, op. ur.) na vzhodni obali Afrike. Tam je bilo vroče, deževno in soparno. V dveh dneh sem vse potrebno uredil in v četrtek zjutraj sem se s kamijonom podal na 2.000 km dolgo pot. Prvi dan sem prevozil 850 km; prvih 500 km je skoro ves čas deževalo. Drugi dan sem prevozil 1 000 km in prispel v Mvimo, kjer je naše semenišče in je tam brat Jože Rovtar za ekonoma; prav po domače me je pogostil. V soboto sem prevozil še ostalih 150 km.

Z novim kamijonom sem dobil še novo zaposlitev kamijonerja, dokler pač ne dobim kakega dobrega in zanesljivega šoferja.

Zahvala

Vsem prijateljem in dobrotnikom se pristrčno zahvaljujem za molitve in žrtve in za spomin pri sveti maši, pa za denarno pomoč, zlasti vsem, ki so darovali v sklad KM za vse slovenske misijonarje, iz katerega sem jaz prejel 300 dolarjev. Naj bo božji blagoslov in varstvo vedno nad Vami!

Vaš Lovro.

Naš Lovro stopa s škofom v novo cerkev, eno izmed številnih, ki jih je bil zgradil v prejšnjem misijonu, v Katondwe.

PRICEVANJE MED UBOGIMI

Piše s. MARIJA SREŠ, Nana Kantharia, Indija

Danes dežuje in zato imam nekaj časa za „Katoliške misijone“. Sicer lažje pišem, ko čutim potrebo po pisanju, kot pa takrat, ko imam čas. Pa človek se mora prilagoditi okoliščinam življenja...

Tu smo le tri redovnice: španka, stara na 60 let, ki zdaj vodi nekaj otroški vrtec, Indijka, doma iz okolice Bombaya, ki deluje kot katehistinja in tudi prejema plačo za svoje delo, kar so naši edini dohodki, in jaz, ki ji pri tem delu pomagam. Z njo načrtujemo nekako gospodinjsko šolo za dekleta, s katero nameravamo začeti oktobra, novembra, ko bodo dekleta bolj prosta, ko ne bo več toliko dela na polju. Prav za prav smo bile poslane sem, da bi prevzele vzgojo žena in deklet sploh. Sedaj vplivamo v tej smeri na ta način, da jih obiskujemo ali pa da one obiskujejo nas in se pogovarjamo o čistoči doma, otrok, njihovi vzgoji, prehrani, itd. Meni se ti stiki in medsebojno spoznavanje zdi nekaj temeljnega: le tako bomo prišle do skupnega imenovalca k nadaljnemu razvoju. Hočemo tudi spoznati vse možnosti in vire, ki bi bili tem ljudem na razpolago, da se postavijo trdneje na lastne noge in potem sami stojijo na njih. Skušale bomo tudi doseči, da bomo skupno korakale k istemu Cilju. Naša karizma je prav to: preprosto pričevati o veri in življenju po veri, v skupnem upanju se povezavati z bližnjimi, ki to želijo, ne da bi vršile kaka velika dela zanje. Saj je prav vera tista VELIKA STVAR že sama po sebi, radi katere smo v misijonih.

Res pa je, da je tako pričevanje težko, počasen proces, včasih celo boleč proces, ker se sadovi ne vidijo vedno in jih niti pričakovati ne smemo, čeprav smo jih veseli, ko jih opazimo. Lažje, dosti lažje bi bilo graditi hišo, šolo, kot pa „stavbo“ njihove duhovne osebnosti. Ob vsem tem človeka tudi z lahkoto napade pesimizem. Revščina drugih me tu pa tam kar pobije. V takih trenutkih nujno potrebujem božjega Prijatelja, s katerim se preprosto pogovarjam v dnu srca:

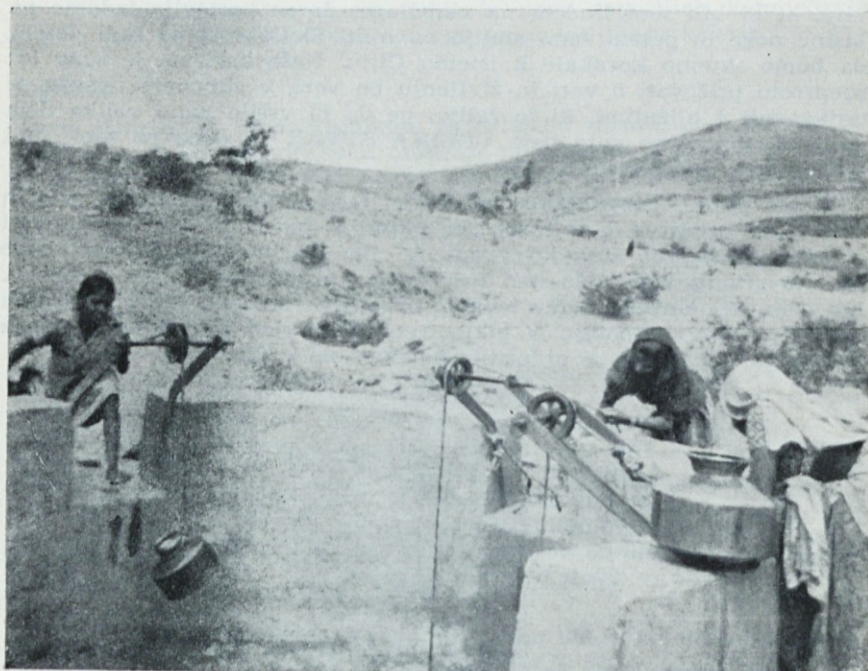
Bog, ohrani mi veder pogled na svet,
srce naj valovi v prešernem vetru
vzgiba tvoje ljubezni,
ki me preseneča v vsakem človeku.
Ti umetnik,
mi pa drug drugemu živi toni barv
v Tvoji umetnini...

Res, kadar čutim, da preveč trpim z drugimi, takrat molim...

Nadaljujem danes. Začela sem 18. julija, danes smo že 5. avgusta.

Še vedno dežuje. Lije kot iz škafa že deset dni. Vse naokrog je le voda in se blato niti ne vidi. Prav kar sem prišla od sosedovih. Snoči je soseda namreč prišla in mi je povedala, da se jim je podrla zadnja stena prostora, v katerem „spi“ krava in žive oni. Imajo namreč navado, da jim ista koliba služi za bivališče ljudi in za živalski hlev; sobivanje je toplejše in varnejše, pravijo, a se zdi nam nehigijensko... Res je tako, kot mi je pravila Lili, tako se imenuje, živi doma sama z osmimi otroki; mož pride le enkrat na mesec, ko prinese plačo. Ona se mora sama ubadati s poljem in otroci. Njena dekleta, ki jih je doma pet še ne poročenih, rada zahajajo k nam. Manjša vsak dan, ker ji tu pa tam pogledam domače naloge, a starejši dve ob nedeljah, ko sta prosti in imamo neke vrste „plesni večer“ skupno z ostalimi dekletki vasi. Joj, kako lepo plešejo narodne plesne in bhajans, kar pomeni psalmi-peti. Teh plesnih večerov se udeležujejo vsi, protestantje, katoličani in „adivasi“, ki so neke vrste spiritualisti. Protestanti so bili pred nami tu! Ti večerni plesni sestanki so njihov običaj in se imenujejo „medli“, a tu smo jih začele me. Hotela sem s tem doseči ne le izrabljanje talentov, ampak tudi nekaj več poenotenja sredi tisoč kastnih in verskih predsodkov. Zdi se mi, da se bližamo in drug drugemu

Vaški vodnjak v misijonu s. Srež

S. Sreš je k tej sliki zapisala: Pred našo najeto hišo. Levo naša provincijalka, ostale smo tri sestre, ki živimo tu. — Druga na desni je s. Sreš.

dajemo, kar imamo dobrega, resnice. Življenjski pogoji teh ljudi so enaki takorekoč ničli, a kljub temu ne morem pozabiti prešerne pesmi in smeha teh sosedovih otrok, ki so danes zjutraj kljub vodi v hiši rajali in peli, držeč se za roke: Prabhu maro govalo che jate... Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka...

Tudi danes pišem po odstavkih. Dopoldne sem prenehala s pisanjem, ker sem morala pripraviti kosilo (vsak drug dan sem na vrsti). Ker nimamo nobenih električnih ali plinskih ali drugih modernih „stricev“ v kuhinji, pritisk na gumb ne dobi nobenega odziva in je treba kar vse lastnoročno pripraviti... Vesela sem, da sem se zdaj že toliko privadila 3333 indijskim začimbam, da se sosesre ne držijo več kisló spričó mojega kosila... Indijska kuhinja je težka in terja celotno ženino zaposlitev.

Po kosilu je pa prišla Hanju s sosednjega griča. Povedala mi je, da ji je mož obljubil paziti na dva meseca starega Rajnikanta za pol urice. Prišla si je ogledat našo bajto in vrt, saj nam je tudi ona dala nekaj zelenjavnih semen. In potem se je razpletel klepet, dokler ni prišel Savji, četrti od njenih fantov, češ, „tudi jaz bi bil rad pri ‚masi‘“ (teti), kakor nas kličejo, ker da se počutijo kot bi bili pri lastni teti, ki je pa

nimajo. Hanju mi je med drugim povedala, da ne more verovati (joj, kako je razgrnila svoje srce!), čeprav bi rada, a da sinovom dovoli moliti...

Potem je prišla Kali. Sin je tu v internatu in je padel s terase in si prebil glavo. Vsak dan ga pride pogledat, čeprav ima dve uri hoda sem in dve uri nazaj, in se ustavi tudi pri nas. Je zelo prijetna ženska. Po pomoti sem jo vprašala, če je katoličanka, kot sta njeni svakinji, ki sta danes prišli z njo. Odgovor je bil: Ne. In jaz sem rekla: Oprosti, a čutim, da smo si kljub temu enake in blizu. In potem je Kali odprla srce in rekla: Vera je počasen proces... DAR... - Kdo bi pričakoval tak krščanski odgovor od preproste kmečke ženice?! Taka globlja spoznanja in resnice zasledim med ljudmi vsakega hriba tu pri nas. Čutim, da vzbudimo taka razmišljanja že samo preprosto z našo navzočnostjo. To je začetek, ki mu mnogokrat potem sledi pouk. A pouka, doživetega pouka ne bi bilo brez predhodnega srečanja z Njim samim v nas...

Dan se že nagiba k večeru. Še vedno lije. Danes zopet ne bo blestečega sončnega zahoda, v katerem bi se kopale sveže zelene livade. Še nikjer nisem videla tako zelo zelene barve. V meni vzbuja UPANJE...

OB MOSTU V NEBO

VLADIMIR KOS

Ali bo jutri še sonce na sredi?

Zgorelo je onkraj Fudži goré,
z zublji po jezeru, z zublji v drevesih,
s prhutanjem v riž prisele teme.

Ali bo jutri še enkrat veselo?

Ker dan se sesedel v rus je pepel,
Jezus, veš, s komaj zasluteno srečo -
zdaj veter bo hlad vrhov razodel.

Ribiči vžgejo svetilke za okni,
s smehljajem skrivaje sence strahu.

Jezus, glej: zvezde se vozijo v vodi -
pripelji še Ti se k srcem! Vsaj v snu.

Pevce se spominja Pavlovega pisma Korinčanom (II, 5, v. 18) in sloneč na zaupanju v Jezusa, našega ljubega Odrešenika, prosi za ribiško vas na robu jezera Jamanaka v večernih sencah najvišje japonske gore Fudži.

IZ MISIJONA V KERALI

Piše KEŠPRET IVAN SDB, Indija

Končno sem le našel čas, da vam napišem nekaj vrstic. Nahajam se v Kerali, kamor so me poklicali, da posnamem nekaj sto metrov filma o našem delu. To se navadno opravi ob sončni svetlobi, zato sem na večer prost. Naj bo ta prosti čas posvečen „Katoliškim misijonom“.

V Kerali imamo salezijanci pet ustanov, kar ni veliko, če pomislimo, da je večina indijskih salezijancev iz tega kraja. Nekatere družine so nam dale kar tri duhovnike in eno ali dve sestri. Doslej je bila Kerala glavni vir indijskih duhovniških in redovniških poklicev. Upamo, da bo še dolgo tako ostalo.

Mulakara je naša nova ustanova. Namenjena je aspirantom za salezijance. Tu je trenutno 150 fantov, ki študirajo gimnazijo in se obenem navajajo na naš način življenja. Moram reči, da so odlični, dobro izbrani fantje. Zelo so delavni in pripravljeni na žrtve v bodočem apostolatu. Bili so kot mravlje okrog mene. Moral sem jim pripovedovati o Sloveniji.

Mladina Kešpretovega misijona

Pred dvema letoma smo prevzeli svojevrsten dom v Dalrutti na otoku Cochina. Nad vhodom v zavod piše: Sneha Bahan. To je bila poboljševalnica za mladostnike, pod strogim nadzorstvom policije. Kakšno je bilo življenje notri, si lahko predstavljamo: Vladala je policijska palica.

Ko sem prišel, so fantje ravno igrali na dvorišču. Kar pustili so igro in prišli k meni. Vsak je hotel, da vzamem njegove roke med svoje. Ne vem, kdo jih je naučil takega pozdravljanja. Eno je gotovo: zelo jim ugaja. Ta mladina ne potrebuje toliko palice kot prave lju-bezni.

Hiša ni v najboljšem stanju, ker brez mestne uprave ne smemo ničesar spremeniti. A upamo, da se bo dalo kaj izboljšati v bodoče, zlasti s pomočjo dobrotnikov. Število teh mladih jetnikov je nestalno, zavisi od marljivosti policije. Zaenkrat jih imamo 150. Prav pred dvema tednoma so privedli 30 novih ptičkov. Bili so ostriženi na golo in slabo oblečeni. Pobrali so jih po železniških postajah, parkih in ulicah, kjer so postopali in menda skušali tudi kaj ukrasti. Ta zadnja skupina je kmalu postala dobro znana. Prvi večer so vsi pobegnili. Imeli so posebno sobo, kjer bi bili izolirani za nekaj dni, da se malo privadijo

Misijonar Ivan Kešpret SDB (peti od leve na desno) med indijskimi mladimi sobrati. – Vse tri tu objavljene fotografije so delo njega samega.

Misijonar Kešpret je k tej sliki zapisal: Ples, ki govori o Kristusovem trpljenju. – Stoječa plesalka je res kot umrli Zveličar, razpet na križ. Spodaj klečeča izraža v obličju trpljenje Zveličarjeve Matere Marije. V ozadju podoba sv. Janeza Boska, ustanovitelja salezijanske družbe – Indijci imajo izrazit plesni talent; kot kaže ta slika, ga znajo čudovito porabiti za izražanje verskih čustev.

novemu okolju. Proti večeru so uganjali velik hrup, da sta med tem dva od njih izžagala železno ogrodje na oknu. Čez pol ure je postalo vse tiho: soba je bila prazna. Vodstvo zavoda ni poklicalo policije, ampak starejše že dobro vzgojene fante, ki so šli za njimi na lov. V dobrih dveh urah so privedli nazaj vse, razen dveh, ki sta le bila bolj prebrisana. Zdaj med temi fanti kroži precej vedrih dovtipov na račun te nočne ekspedicije.

Delo s tako mladino je trdo in težko, a uspehi ne izostajajo. Večina fantov zdaj obiskuje šolo. Starejši se učijo raznih obrti. Snaha Baha je postala kar znan kraj in ga večkrat obiščejo vplivni možje. Takrat jih pozdravi godba v belih uniformah. Načelnik policije se je začudil: Ali so to res tisti potepuški fantje, ki so še pred par tedni postopali in delali težave policiji?

Molite tudi Vi za te naše fante!

ZA MARSIKAJ PRIDEM PRAV

Takle naslov bi mogel mladi laični misijonar Janko Glinšek iz Misijonskega zavoda sam dati članku, ki bi ga napisal kot poročilo za naš list, pa smo ga le mi napisali kot naslov objave zanimivosti iz misijonarjevega pisma domačim v Slovensko vas. Pisal je sredi avgusta. Le berimo:

„Skušal vam bom malo opisati, kaj sem počel zadnji mesec in pol.

Takoj po povratku iz Tananarive sem šel v Midongy. O tem kraju sem vam že pisal. Pot je zelo slaba, zato se smatrajo vsi tamkajšnji državni nastavljenici: učitelji, policaji, zdravniki, kot da bi bili kazensko tja prestavljeni; mi bi rekli, da je kraj „Bogu za hrbotom“. Šli smo pa kar štirje: Pepi Gider, Franček Kraner, Fredi Žitnik in jaz, ki sem imel tam končati napeljavo vodovoda. Hiša, kjer bosta oba misijonarja stanovala, je sicer že dodelana, tako tudi cerkev, a Fredi ima pri njej še marsikaj izboljšati. Tam smo si kuhali sami in tako sem tudi jaz prišel na vrsto za ta posel in sem se privadil skuhati juho, makarone, dočim so pečene banane itak moja specialiteta. Vedno smo imeli tudi na razpolago kake vrste mesovino, naj bo svinjska, goveja ali kurja, ki je zlasti poceni.

Tam sem ostal dva tedna, pa sem doživel to in ono.

Neke nedelje me prideta iskat dva orožnika... Želela sta, da jim popravim malo elektrarno njihove radio-oddajne postaje, ker se že dva tedna niso mogli pogovarjati z nadrejenimi v Vangaindrano. Pa so čuli, da je v kraju neki belec mehanik (tu se novice zelo hitro razširijo) in so me prišli prosit. No, pa sva šla z njimi, skupaj s Fredijem. Ker niso imeli ključa od vrat, smo morali kar skozi okno v elektrarnico. Pol ure smo se zamudili in motor je začel delati. Ko je komandant postojanke začul brnenje motorja, je bil ves navdušen in je poskrbel, da smo delo zalili s kozarcem piva.

Drugi dan sem pa popravil avtomobil nekemu trgovcu, ki je bil nepričakovanega mehanika tudi vesel in me je primerno nagradil.

Toda se ne izteče vse tako veselo. Naj vam povem bolj žalostno dogodbo, ki mi je dala mnogo misliti: kako se je naš Land Rover iz ambulante spremenil v mrtvaško vozilo.

Že skoraj pri kraju mojega bivanja v Midongy pride midonški zdravnik na misijon prosit, če bi mogli peljati nekega bolnika v Vangaindrano. Pepi me je vprašal, če bi šel jaz tja. In tako sem šel z avtomobilom najprej v bolnico, ki seveda ni prav nič podobna bolnici. Zdravniku se ni nič kaj posebno mudilo: privlekel je iz bolnice dva stara modroca, da smo ju dali v avto. Nato so prinesli še bolnika. Bila je to žena, ki je morala na nujno operacijo, in ker v Midongy nimajo operacijske sobe z vsemi pripravami, je morala v Vangaindrano. Na streho avtomobila smo še privezali intravenozni serum. Po dveh dolgih urah pripravljanja smo odšli: zdravnik, bolnica, dva možka in jaz.

Med potjo sem moral večkrat ustaviti, da so malo popravili zasilno ležišče, kajti kljub le počasni vožnji je ženo na modrocih premetavalo.

Janko Glinšek, avto Land Rover in Pepi Gider
na „krasni“ poti v Midongy.

Približno sredi pota je žena začela težko dihati. Ustavil sem, zdravnik ji je dal injekcijo. A kmalu zatem je izdihnila. Zdravnik me je zato prosil, ne da bi si delal kake probleme radi smrti svoje bolnice, da jih – mrliča in moža – peljem nazaj v Midongy, a on sam je šel naprej v Vangaindrano z drugim avtomobilom, ki nas je med tem dohitel.

Ura je bila že pet proč in sonce se je že skrilo za hribi. Mi smo se pa vozili z mrtvecem po tisti temni midongški džungli... Kakih 10 km pred Midongyjem sem ustavil, ker sta moža prosila, da tam odložita ženo, češ da ima tamkaj svoje domače. Odložili smo truplo uboge ženice in sam sem se napotil naprej, še zadnje kilometre do misijona.

Bil sem nejevoljen zlasti nad zdravnikom, ki se je pokazal tako brezčutnega. Ako bi se malo hitreje obračali s pripravami na odhod, bi ženo morda še rešili.

Zadnje čase sem kar precej zaposlen. Več avtomobilov sem v red spravil. Sestrski Citroen sem še celo prebarval. Pa ne delam samo to; za spremembo je še kaj drugega, kot na primer:

Zadnji petek sva šla s Petrom v bližnjo vas, Vonilaza po imenu, ki leži kakih 12 km od Vangaindrana. Imela sva namen predvajati prebivalcem nekaj smešnih filmov (8 mm), ker so v tisti vasi praznovali neki šolski praznik. Ker tam ni elektrike, sva morala poleg projekcijskega aparata vzeti seboj še 30 kg težki električni generator. Vzel naju je in tudi najino kramo neki kamion. Proti večeru so ljudje na filmsko predstavo že komaj čakali. Peter je ugotovil, da kakih 80 % prebivalstva sploh še ni doživelo filma. Vse je bilo pripravljeno. Vžgem generator, nato projektor. Čez nekaj minut ugasne generator; znova ga vžgem in res začne spet delovati, a ko prižgem projektor, vidim, da je pregorela žarnica... Če bi vi videli, kako smo bili vsi žalostni, ljudje in mi. Toliko pričakovanja in toliko dela s prenašanjem aparatov, na koncu pa nič. Tisto noč sva prespala v neki malgaški hiši. Naslednji dan sva se podala domov peš, ker ni bilo prevoznega sredstva. Nazaj grede je bilo treba čez reko, ki je široka kakih 200 m. Tu sem se prvič v življenju vozil s pirogo.

Ta teden se je vrnil iz dopusta v domovini misijonar Janko Slabe, ki se je za nekaj kg zredil. Tone in Fredi že dva tedna delata v Midongy; naslednji teden se vrneta v Vangaindrano. Tu bo namreč seja vseh slovenskih misijonarjev.

V ponedeljek pride še Rado Sušnik v Vangaindrano, ker je že zaključil študij jezika v Ambositri. Nekaj misijonarjev ima namen iti v Fort Dauphin na duhovne vaje, mi trije laiki bomo pa ta čas šli malo pogledat k Jankotu Slabetu in k Francetu Buhu.

Kot vidite, mi življenje postaja vedno bolj pestro, zato pa tudi vedno bolj zanimivo...

Janko Glinšek

NEKO MARČNO NOČ

„Zvezdica, kako se imenuješ?

Kadar nisem truden, blizu vame zreš.

Tudi ti z barakami stanuješ?

Tudi ti (nekoč) med nadami umreš?

Ali ne? Raz veje tliš zelene –

vsaka noč v božično lesketa drevo.

Vsak se zor v vstajenje razodene –

dan se z dnevom plete v čas, in noč z nočjo!“

To sem rekel zvezdici na drogu.

Zvok besed je hladu trde črte vzcl.

Pes se mi smehljaj je v suhem slcgu,

ko sem vrh smetišča belo rožo snel.

VLADIMIR KOS

ZGODOVINA MALGAŠKE CERKVE

KRATEK ZGODOVINSKI PREGLED. SPISAL JANEZ PUHAN CM

(Nadaljevanje.)

20. stoletje

Z vstopom v 20. stoletje se začenja na Madagaskarju francoska kolonizacija. Misijskarji so se zopet lahko vrnili na otok in v glavno mesto, kjer so našli svoje kristjane. Kmalu pa se pojavijo novi preganjalci: brezverni materialisti. Ti se borijo proti vsaki veri, posebno še proti katoliški. Vodja jim je bil drugi francoski guverner na Madagaskarju, Viktor Augagneur. Sicer so že pred njegovim prihodom nekateri deželni upravniki ovirali misijonsko delo. Tako je na področju Vakinakaratra leta 1904 načelnik tamkajšnje province prepovedal prepevati krščanske pesmi pri pogrebih, ki so jih vodili katehisti. Pozneje celo duhovnik, voditelj pogreba, ni smel peti, razen v izjemnih primerih, niti napraviti nagrobnega nagovora ⁽¹⁷⁾. Katehisti, ki so se upali prekršiti to prepoved, so morali plačati denarno kazen. Če pa je slučajno duhovnik prekršil isti zakon, je bil zopet katehist tisti, ki je moral plačati kazen ⁽¹⁸⁾.

Ko je Viktor Augagneur postal guverner, je leta 1906 izdal zakon, po katerem so vsi diplomirani učitelji bili odvisni od vladne uprave in ne več od misijonov. Istega leta je Augagneur dejal o misijonskih šolah: „Skoraj v vseh teh šolah večina učencev ne zna ne brati ne šteti. To niso šole, ampak zavetišča, ki so brez vsake koristi. Z željo, da bi povečali število katehumenov, držijo misijoni v svojih šolah že odrasle ljudi, ki so seveda prav srečni, da lahko sedijo v senci, v cerkvi, ko jih uspavajo nosljavi zvoki nabožnih pesmi. Medtem pa morajo drugi prenašati težo dneva in vlažno vročino riževih polj.“ ⁽¹⁹⁾

Nato Augagneur z dekretom 23. novembra 1906 da zapreti vse katoliške in protestantske šole.

Ta čas je bil ravnatelj katoliške šole v Fort Dauphinu škof Crouzet, v Tulearju pa brat-lazarist, Joseph Castan, ki je prav takrat bil uradno imenovan za dopisnega člana Malgaške Akademije. Niti eden niti drugi nista smela po tem dekretu nadaljevati svojih funkcij ravnatelja, ker nista imela za to potrebnih diplom. Škof Crouzet je pisal in prosil v Tananarive, da bi kljub temu mogel voditi svojo šolo. „Zelo uradno in suho pismo, piše škof, mi je sporočilo, da ne morem voditi šole, ker za to nimam potrebnih spričeval, in da moram, hic et nunc, poslati domov vse otroke. Naše sestre so bile seveda v istem položaju. Niso nam priznali, da bi bili sposobni vzgajati naše

⁽¹⁷⁾ U Hostachy: Une belle Mission à Madagascar, str. 116

⁽¹⁸⁾ ibid. str. 116

⁽¹⁹⁾ ibid. str. 106

male Malgaše mi, ki smo v tem zapuščenem predelu velikega otoka s šolstvom prvi začeli.“⁽²⁰⁾

Táko je bilo stanje malgaške Cerkve v začetku tega stoletja. Za časa francosko-nemške vojne leta 1914-1918 je bila večina misijonarjev mobilizirana, tako da jih na terenu ni ostalo veliko. Kmalu po vojni je pa neka epidemija število malgaških kristjanov zelo zmanjšala.

Od leta 1923 naprej se je vlada pokazala veliko bolj strpna do verujočih, ki so tako dobili nov polet.

Med političnimi dogodki leta 1947 so malgaški škofje, ki so imeli navado, da so se zbirali vsako leto, razmišljali, kakšne posledice za Madagaskar lahko prinesejo nekatere zahteve upornikov. Leta 1953 pa so izdali pastirsko pismo, v katerem odobravajo upravičeno željo malgaškega naroda po neodvisnosti. To pismo je bilo v vladnih krogih slabo sprejeto.

V letu, ko je Madagaskar dobil neodvisnost, prvi malgaški škof zamenja evropskega. Da bi začel malgašizacijo škofovske službe, je škof Sartre pustil svoj sedež Malgašu. Jérôme Rakotomalala je bil tako leta 1960 imenovan za tananarivskega škofa. Za njim so še drugi Malgaši vzeli v roke krmilo malgaške Cerkve. Od tega leta ima tudi Sveti sedež svojega stalnega predstavnika na Madagaskarju.

Povzetek

Takšna je torej v kratkem štiristoletna zgodovina katoliške Cerkve na Madagaskarju. Ta Cerkev je potrebovala tri stoletja, da je mogla zaživeti na področju Imerina in se od tam razširiti na ves otok. Potem je bilo treba še šestdeset let, da je lahko mirno zaživela. Najprej so bile tu v drugi polovici 19. stoletja težave s protestanti, nato v začetku 20. stoletja antiklerikalna gonja, in še francosko-nemška vojna od 1914 do 1918.

Ves ta čas so se misijoni vztrajno širili. V 17. stoletju je bila le tu in tam kakšna postojanka na obali. Misijonarji so se zadovoljili s poučevanjem ljudi v veri in s krščevanjem. Njihovo delovanje se je zdelo ljudem preveč povezano s politiko njihovih rojakov. Za časa misijonarja Ludvika Mariano na primer, je bila pravica oznanjati evangelij vezana na pogodbo, ki sta jo sklenila kralj v Fanjahira in kapitan portugalske ladje, ki je zastopal portugalskega kralja. Enako je bilo v Sahadia in pri kralju Tsimamo v Boina, kamor je oče Mariano večkrat zahajal oznanjevat evangelij.

V 19. stoletju so misijonarji že drugače gledali na svoje poslanstvo. Niso se zadovoljili le s krščanskim oznanjevanjem in krščevanjem; trudili so se, da bi vzgojili domače katehiste, duhovnike, redovnike in redovnice, čeprav so pri tem delikatnem delu vedno znova naleteli na neuspehe.

Misijonskega osebja niso več tvorili samo duhovniki in nekateri bratje pomočniki, kot je bil to običaj v prejšnjem stoletju. Poleg duhovnikov in škofa-apostolskega vikarja, so bili sedaj tu še redovniki

⁽²⁰⁾ Canitrob: Au Sud de l'île rouge; J. J. Crouzet, str. 197

KAKO JE V GHANI

POROČA S. SILVA ŽUŽEK, GHANA

PO DRUGI SVETOVNI VOJNI

Angleška kolonija „Zlata Obala“ more po drugi svetovni vojni izkazati tri stopnje razvoja svoje zgodovine:

Od 1945 do 1951: porajanje nacionalizma in stremljenja po osamosvojitvi;

od 1951 do 1957: zorenje težnje po lastni državnosti; domača vlada;

od 1957 do danes: dežela dobi lastno državo in se poimenuje po starem plemenu GHANA.

Življenje katoliške Cerkve je bilo kajpada v marsičem pogojeno po tem razvoju.

Prva doba

Po drugi svetovni vojni se je Cerkev v Ghani znašla v težkem položaju: Po eni strani je morala ohranjati dobre odnose s kolonialno vlado, po drugi strani pa je morala kazati popolno razumevanje za nacionalno miselnost, posebno v stikih z mladim rodom. V tej dobi se poraja tudi nasprotovanje kolonialne vlade in elitnih afriških krogov napram cerkvenemu vzgojnemu delu po katoliških šolah.

---

in redovnice, tako da so se znašli na misijonskem polju po francoski zasedbi Madagaskarja duhovniki, redovniki in redovnice, katehisti, nadzorniki katehistov, učitelji katehistov in nazadnje, žene katehistov.

V 20. stoletju se je število kristjanov močno pomnožilo. Mnogi so se preselili v druge predele otoka (npr. Merina iz Visoke planote na področje Sakalava) in postali tam pravi misijonarji, to se pravi, da so poučevali tamkajšnje prebivalce v veri in ustanavljali nove krščanske občine. Ko je bila takšna občina ustanovljena, je prišel voditelj občine k duhovniku in ga prosil, naj pride krstit spreobrnjence, ki so jih k temu kristjani sami pripravili.

Ko je število kristjanov rastle, so prihajali tudi novi misijonarji. Starejši misijonarji so poslali poziv na pomoč vsem redovnim družbam in tako se je počasi Madagaskar delil na škofije, katerih je danes 17. Nekatere izmed njih so že povsem zaupane domači duhovščini.

Vendar je ob vsem tem napredku malgaške Cerkve danes še veliko malgaških mož in žena, ki niso kristjani. Dokler so torej na Madagaskarju še ljudje, ki Kristusa in njegovega nauka ne poznajo, poslanstvo Cerkve v tej deželi še ni končano.

(Konec.)

Dočim se v času kolonializma Cerkev zlepa ni spuščala v politična vprašanja, so se po drugi svetovni vojni mnogi katoliški duhovniki čutili dolžne, pripravljati vernike tudi na novo življenje v političnem območju. A krogi porajajočega se afriškega nacionalizma se niti niso ozirali na mnenje Cerkve ali drugih verskih skupin v deželi. Ko se je angleška vlada odločila, da začne prenašati oblast postopoma na domačine, se je Cerkev s tem strinjala, a nacionalni krogi se s tem vladnim načrtom niso zadovoljili, kajti terjali so takojšnjo in popolno samostojnost. Cerkev je pač postopala previdno, ker ni mogla predvideti, kam bodo nacionalisti na vladi vodili deželo.

Kljub negotovostim na političnem polju se je Cerkev bogatila z dohodom novih delavnih moči: pet sesterskih redovnih družb, med njimi tudi družba Misijonskih zdravnic, je prišlo na pomoč in poleg tega tudi tri moške redovne družbe. In še pred letom 1950 so se pojavile tudi prve domačinske redovne skupnosti, najprej na severu, potem tudi na jugu dežele.

Druga doba

Leta 1951 so imeli v Ghani Prvi evharistični kongres, ki je dal novega zagona vsej Cerkvi. A to leto je bilo tudi politično zelo razgibano, saj je privedlo do volitev, pri katerih je z veliko večino zmagal dr. Kwame Nkrumah.

Še isto leto je nova domačinska vlada izdelala in objavila program pospešnega in načrtnega razvoja. Člen 6. pravi, da domača vlada ne bo dajala gmotne podpore misijonskim šolam. To je kajpada zelo dirnilo misijonske šolske ustanove vseh verskih skupin, kajti v tem so videli napad na verske skupnosti. Tudi katoliški misijoni so se po drugi svetovni vojni zelo zavzeli za misijonsko šolstvo, saj so v tem pravilno gledali napredek ljudstva in formiranje elite. Zato so katoliški škofje glasno protestirali proti temu načrtu in so objavili dokument: „Pravice državljanov v pogledu izobrazbe“. Zato je vlada izdala nek kompromisni načrt, ki so ga tudi podpisali, a z njim niso bili zadovoljni ne eni ne drugi. Vlada je podržavila večino misijonskih šol, kar je pa škodovalo njih razvoju. Polagoma je Cerkev izgubila vpliv in besedo celo na lastnih šolah, ki so jih ji še pustili.

Vendar je tudi to imelo svoje dobre plati. Preje se je Cerkev skoraj izključno posvečala šolstvu in se za druga področja ni zanimala toliko. Država je sedaj Cerkvi ponudila sodelovanje na zdravstvenem in socialnem področju, kar je Cerkev sprejela in danes ugotavljamo njene lepe uspehe potom teh ustanov.

Cerkev je dosegla leta 1954 že nad 500.000 vernikov in med vlado in njo je na splošno zavladalo mirno sožitje. Cerkev je v tem času celo ustanovila več šol, posebno srednješolskih zavodov; pri tem so se bali, da jih bo država spet posvojila s podržavljenjem, a do tega takoj ni prišlo.

Sveti oče je pri oblasteh in ljudstvu pridobil mnogo na ugledu, ker je na predvečer razglasitve neodvisnosti, marca 1957, imenoval prvega domačega škofa v Ghani.

Tretja doba

Po slovesni proglasitvi neodvisnosti Ghane leta 1957 je prva leta vladal v deželi gospodarski prospeh; a kmalu se je pojavilo nazadovanje.

Vladni krogi so kmalu začeli kazati tudi svoje diktatorske težnje. Na zunaj so bili sicer naklonjeni Cerkvi in misijonarjem, a dejansko so se vedno bolj bližali levičarstvu.

Vlada je izdala več zakonov, ki so kršili svobodo državljanov, in ko so le-ti začeli protestirati, se je začelo s preganjanjem, zapori in kaznimi brez sodnega postopka. Kmalu so ukinili vse politične stranke in l. 1964 je Ghana postala država ene same stranke. Upravičen strah pred preganjanjem Cerkve se je kmalu izkazal za resničnost: leta 1959 so podpržavili najprej vse protestantovske šolske ustanove, malo kasneje pa še vse katoliške.

Uradni kult Nkrumaha in gonja edine državne stranke proti veri pa sta povzročili med državljani reakcijo. Leta 1960 so ob volilni kampanji za novo predsedniško dobo zelo napadali vero; radi tega je nadškof razglasil zadostilno pobožnost po vseh katoliških cerkvah na sam Veliki Petek. To je vlado tako razkačilo, da je moral škof Porter (Anglež) zapustiti deželo. Kwame Nkrumah je dejansko pri volitvah spet zmagal. Vlada je potem ustanovila obvezno mladinsko organizacijo „Mladi ghanski pionir“ na vseh šolah, s čimer so skušali zmanjšati vpliv katoliške Cerkve na mladino. A zgodilo se je ravno nasprotno: Katoličani so zelo poživili svojo mladinsko organizacijo in jo razširili po vsej Ghani. Med obema organizacijama je vladala nemajhna napetost.

Sicer je stala Cerkev napram vladi in predsedniku na stališču, da je treba z vlado, kadar gre za dobrobit dežele, sodelovati. Ko so kasneje, po izgonu Nkrumaha Cerkvi to stališče očitali, je Cerkev vendar morala sama sebi priznati, da je pravilno ravnala. Še danes se Cerkev tega drži, dasi ima z novo vlado prijateljske stike. A sodeluje le toliko in tam, kjer gre za dobrobit dežele. Večina katoličanov odobrava to njeno stališče.

Misijonsko delo se danes v deželi lepo razvija in je upati na lepo bodočnost.

(Konec.)

ROJAKI! V OKTOBRU NE POZABITE, DA STE ČLANI DŠV ali DSD!

Spomnite se na dolžnost vsakdanje molitve za misijone in tudi malih darov zanje; če niste prispevali pogosto v letu, vsaj enkrat v letu, za misijonsko nedeljo darujte toliko več!

Misijonar Stanko Pavlin SDB je bil po povratku iz domovine, kamor je šel na kratek dopust, najprej nastavljen v Tang King Po, salezijanskem zavodu v Hongkongu, in na teh slikah ga vidimo s salezijanskimi aspiranti.

naši misijonarji pišejo

MADAGASKAR

Poleg obširnejših opisov tamkajšnjega življenja, ki jih objavljamo v prednjem delu našega lista, imamo sporočiti našim bralcem še to in ono iz pisem tamkajšnjih misijonarjev.

Od tam je po svojem povratku pisal tudi že FRANC BUH CM. Opisuje, kako se je imel v domovini, pa da je srečno prišel nazaj in da sedaj že deluje v svoji župniji Vondrozo; drugih misijonskih novic to pot njegovo pismo ne prinaša.

Prav tako je zelo kratek misijonar IVAN ŠTANTA CM, ki se zahvaljuje za 300 dolarjev, poslanih mu po misijonarju Buhu. Lepo se zahvaljuje vsem darovalcem. Pravi, da se bo v kratkem najbrže srečal z nekaterimi slovenskimi misijonarji na duhovnih vajah v Fort Dauphinu.

V začetku junija nam je pisal tudi misijonar JANKO KOSMAČ, škofijski duhovnik, ki deluje v kraju Ankarana. Med drugim prosi, da upoštevamo sledeče: Škofijski duhovniki, ki delujejo na Madagaskarju, so misijonarji v smislu „Fidei Donum“, se pravi tistega cerkvenega dokumenta, ki priporoča škofom, naj bi tudi oni, ne le redovniki predstojniki, pošiljali v misijone svoje duhovnike, pa četudi le za krajšo dobo, na primer za pet let. Misijonar pravi, da slovenski škofje le za dobo pet let pošiljajo vsakega misijonarja v misijone; če želi še naprej ostati, mora spet prositi

svojega škofa za dovoljenje. Torej naj bi bili taki duhovniki le takorekoč „začasni“ misijonarji...

O treh laičnih sodelavcih iz Misijskega zavoda v Argentini pa pristavlja:

„Z vašimi fanti, ki ste jih poslali, smo zelo zadovoljni. Zlasti sem se spoznal z soimenjakom, Jankotom Glinškom, ki je avtomehanic. Zelo skrbi za vozilo, ki je začasno meni zaupano; ravna z avtom, kot bi bil njegov; opozarja na moje napake pri njega ohranjevanju, vsakokrat, kadar pridem v Vangaindrano, kjer si je uredil lepo mehanično delavnico, mi avto temeljito pregleda, menja olje, itd.

S tem avtom je prav danes gospod Buh peljal neke stvari v Vondrozo. Prihodnji teden pa bo „šel“ po Petra Opeka v Ambositro; verjetno bosta šla od tam še v Tananarive po opravkih, kajti to vozilo je še najbolj prikladno za tako rajžo. Gospod Buh se je vrnil na delo močan in vesel. Z obnovljenimi moči se je že ves vrgel na delo v Vondrozo.“

Pišeta nam pa tudi dve sestri, s. Terezija Pavlič, ki deluje v Tangainony skupaj s s. Marjeto Mrhar, in pa s. Amanda Potočnik, ki že ves čas živi in dela v Vangaindrano; bili sta namreč skupaj na duhovnih vajah in sta nam od tam poslali vsaka nekaj vrstic. Obe se najprej zahvaljujeta za malo pomoč, ki smo jima jo poslali.

Sestra TEREZIJA PAVLIČ: „Denar vedno prav pride in ga nikdar ni dovolj. Vložila ga bom v zdravila. Jaz sem še vedno pri svojem starem poslu v dispanzerju. Dela je vedno dovolj, čeprav je bolnikov malo manj, najbrže zato, ker morajo nekaj prispevati tudi oni k zdravilom, ki se jim dado. Dobro je namreč, da se tega navadijo, potem znajo zdravilo tudi bolj ceniti in ga skrbno uporabljati.“

Sestra Marjeta Mrhar, ki z njo delam, ima namen iti na oddih v domovino, še letos; tako ostanem za ta čas sama za vse. Privoščim ji, saj je počitka res potrebna. Tudi meni so se moči na dopustu okrepile. S. Danijela Šeme, ki je morala pustiti misijonsko polje, bi bila lahko še tu, če bi malo bolj pazila nase.“

Sestra AMANDA POTOČNIK: „Pred nedavnim smo tukaj imeli „dan gobavcev“; imeli so ga tudi v Matangi in v Ranomeni, kjer so vse potrebno za to oskrbele naše sestre iz Ranomene.“

Ta poseben dan gobavcev obhajamo vsako leto. Prične se z muziko, nakar sledi več nagovorov od strani zdravnika, krajevnega oblastnika, če je navzoč, sestre in bolnikov. Potem zdravnik začne pregledovati bolnike, me pa vsakemu damo kak dar, kot na primer riž, sardine, obleko, milo in podobno. V Vangaindrano se je tega praznika udeležilo okrog 250 gobavcev, dosti jih je pa prišlo blizu še kasneje, češ da niso prejeli pravočasno vabila ali pa pridejo s kakim drugim izgovorom. V naši kartoteki je vpisanih gobavcev kakih 400.

Letošnje leto še nisem šla nikamor dalj na deželo obiskovat gobavce, kakor je bilo to lansko leto, čeprav so taki obiski nad vse koristni za te reveže. Oviralo nas je pogosto deževje, mene pa še posebej rahlo zdravje. Meseca marca in aprila sem

bila dvakrat v Fianary na zdravniškem pregledu. Končno so zdravniški izvidi pokazali, da imam žolčne kamne; že nekaj časa so mi povzročali večje ali manjše bolečine.

Sedaj sva skupaj na duhovnih vajah s sestro Terezijo. Vesela sem tega srečanja; bova malo pokramljali.“

RADO SUŠNIK, ki je v Ambositri študiral malgaški jezik, je tudi pisal svojim domačim dne 13. julija. Iz njegovega pisanja izvemo med drugim te novice:

„Za binkošti smo v šoli imeli 10 dni počitnice, ki sem jih mislil porabiti pred vsem za pisanje pisem. A prve tri dni smo šli vsi, ki študiramo na tej šoli, na morje. Tukaj je sedaj namreč zima, a ne huda, toda radi vlage, ki je je precej, nadležna. Na morju, zlasti na vzhodni obali, je pa skoraj vse leto toplo, in tako smo se koncem maja kopali v toplem morju. A ko smo se vrnili z morja, sem se znašel z malarijo. Zdravnik mi je predpisal injekcije in ležanje. Tako sem, razen izleta na morje, prebil vse počitnice v postelji. V nedeljo sem vstal, ravno prav, da sem mogel spet v šolo. Če imaš zdravnika pri roki, malarija ni nevarna. Imamo sicer tudi preventivne tablete, ki jih jemljem, a kaže, da le neredno. Na obali je tudi veliko več komarjev, ki prenašajo malarijo; tu jih skoraj ni. Pa sem jo skupil od kakega komarčka, ko smo bili tam. A neprijetnost se zame še ni končala po ozdravljenju. Začela so me boleti stegna, da skoraj nisem mogel skrečiti nog. Sestre, ki se tudi uče malgaščino, so mi rekle, da je to najbrže od dobljenih injekcij. 14 dni sem čutil bolečine in le s težavo hodil. A sedaj je že dobro, tako da sem že tudi malo brcal žogo. V nedeljo se namreč začne tekmovanje za prvenstvo in moštvo, v katerem igram, je prvo na vrsti. Tu tekmuje deset moštev. A

jaz ne bom igral vseh tekem, kajti 15. avgusta že končam s šolo in odpotujem k našim na jug.

V nedeljo 27. junija je bilo tu letno srečanje invalidov in bolnikov iz Ambohitre in okolice. Jaz sem bil za „uradnega“ fotografa in sem tudi sicer pomagal pri organizaciji. Tako sem se spoznal s številnimi bolniki in invalidi, med njimi je bilo precej go-bavcev. Srečanja se je udeležilo nad 200 bolnikov. Pri skupnem kosilu, ki smo si ga privoščili na prostem in večinoma sedeči kar na tleh, je bilo nad 600 oseb. Z vsakim bolnikom je bil namreč tudi kak spremljevalec. Zame je bil ta dan najbolj poln veselja, kar sem na Madagaskarju.“

Najnovejše pismo od TONETA JEMCA je z dne 25. julija: pisano je domačim in iz njega vzamemo, kar zanima vse naše bralce:

„To pot se Vam oglašam iz Vangaindrana. Semkaj sem prišel, da uredimo malo kapelico v Misijonski hiši, ki bi nam služila za skupne molitve in kraj miru. Ko sem bil zadnjič tu, smo šli s Petrom in Pepijem Giderjem v gozd in tamaj podrli veliko drevo, katerega les naj bi nam služil za oltarno mizo in sedež za maševalca. No, zdaj sem pa tu, da iz debla to dvoje napravim, s čimer bi bilo vse za kapelo urejeno, saj se Petru zanjo kar mudi.

Danes je nedelja in po maši sem šel s Petrom in z malgaškim študentom na deželo v vasico Sevakidy, ki je približno 5 km oddaljena od Vangaindrana. Dva km nas je približal Janko z avtom, nakar je bilo treba iti peš, ker z nobenim vozilom ni mogoče naprej. Morali smo prečkati tudi neko reko v pirogi, ki se je pa gugala na vse strani in sem kar čakal, kdaj se bomo znašli v vodi s pirogo na glavi. K sreči se to ni zgodilo. Ko smo prišli v vas, so nas kristjani že pričakovali;

napovedana je bila poroka dveh parov, ki sta bila oba že precej v letih, en par celo že s kopicco otrok. Najprej smo morali spiti skodelico kave, ker je tu taka navada. Nato smo šli k cerkvi in Peter je začel spovedovati. Preden se je začela sveta maša, je bilo že ena popoldne. K maši je prišlo približno 100 vernikov, ki so sodelovali z velikim veseljem, kar se je poznalo pri petju. Najbolj me je razveselilo to, da je bilo pri maši tudi veliko mladine. Poroka je bila čisto preprosta. Po maši so prišli sporočiti, da je enemu od zakoncev krava povrgla; malgaši pravijo, da če se to zgodi ob taki priliki, je to znak, da bo zakon zelo srečen. Upajmo! Ob istem času so nam sporočili drugo, manj veselo vest: da v vasi umira neki vernik, ki pa še ni krščen. Rekli so, da utegne vsak čas izdihniti. Peter je pohitel, da bi ga še pravi čas krstil in mu podelil sveto popotnico. Vse je lahko lepo opravil in odšel. Čez čas so svoji prišli povedat, da mož še ni umrl, ampak da se mu je celo zboljšalo; ljudje so govorili, da se je rešil smrti, ker je prejel sveti krst in sveto popotnico, dočim so preje mislili, da je pač slabo znamenje sveta popotnica v nevarnosti, češ da se potem mora umreti, kar se pač dejansko rado zgodi; zdaj mislijo drugače.

Ljudje so se potem spravili pripravljati poročno „gostijo“, do katere je bil pa še čas. Zato smo se zbrali z mladimi in smo igrali nogometno tekmo; čeprav zelo rad igram nogomet, mi ni prav nič prijalo, v tisti vročini tekati za žogo sem in tja in vrhu tega sem odnesel tudi precej „spominčkov“ (bre).

H kosilu smo se spravili takole ob štirih popoldne; pogostili smo se z rižem in riževo vodo, ki se mi je po igri pač zelo prilagela. Potem smo se kar hitro poslovili, ker je bila ura že pet. Tamkajšnji katehist nas je sprem-

ljal do reke ter nas prepeljal na drugo stran. Ko smo potem prehodili kak kilometer, je postajalo že mračno, tako da kmalu nisem videl, kam stopam in sem večkrat stopil v blato kot na suho. K sreči se je Janko Glinšek spomnil in nam prišel z avtom kak poldrugi km pred domom naproti.

Tako sem danes preživel kar zanimiv dan. Oprostite, če pišem površno, sem pač precej utrujen in je ura že pozna. A hotel sem pisati danes, ker gremo jutri do Manakare, 180 km daleč od tu, nakupit raznih potrebnih stvari, ki jih tu bliže ni dobiti, pa bom tam oddal na pošto, da pismo hitreje pride.“

Zadnje pismo FREDIJA ŽITNIKA nam prinaša spet nove poglede na življenje in delo teh naših mladih laičnih misijonarjev iz argentinskega Misijonskega zavoda. Pisano je 22. VIII. v Vangaindrano domačim v Slovenski vasi; objavljamo ga precej skrajšanega:

„Pišem Vam sicer iz naše centrale, a zaposlen sem sedaj v Midongyju, kjer dokončujem misijonsko hišo, ki je sicer bila postavljena že v toliko, da se more v njej živeti, a še ni dokončana. Napravil sem že novi rezervoar za vodo, pripravljam gradnjo še ene sobe in prostora za skladišče, narkar me čaka 120 m zidu okrog in okrog, kar ne bo tako enostavno, kajti hiša je na vzvišenem prostoru in bo treba zidati okrog in okrog po vzpetini. Nato dokončam kuhinjo, položim ploščice po stenah okoli, zunaj po hiši uredim nekatere stvari, nato še malo pobrskam po cerkvi in po zakristiji, pa bo delo zaključeno. Nato me čaka delo v Matangi pri Janku Slabetu, drugo leto v Ankarani pri Janku Kosmaču, pri Francetu Buhu v Vondrozo, nato Karianga, itd. Dela se ne manjka.

Ko sva zadnjič s Tonetom Jemcem potovala v Midongy, sem imel precej smole z avtom na nemogoči poti; vozilo je bilo zelo naloženo z gradbenim gradivom, zato se je globoko udiralo in pogosto obtičalo; pot 53 km sem vozil sedem ur in pol... (Misijonar nato opisuje, kako sta se ob raznih prilikah s Tonetom mučila, da sta spravila vozilo spet v tek, in nadaljuje:) Ob neki priliki je avto zdrknil kar v meter globoko jamo. S Tonetom sva se tu še posebno mučila: kopala-podlagala kamne, ki so se kar zgubili v globini, ki je bila prekrita z vodo... K sreči so prišli trije moški in so nama pomagali. Zložili smo vse dol z avta: osem vreč cementa, 150 kg železa, krompir in druga živila, deske za police, posteljo, dvajset litrov vina in dvajset litrov nafte. Avto je bil tako lažji, zadaj sta dva moža dvigala, spredaj dva vlekla z vrvjo, jaz pa poganjal avto na vsa štiri kolesa. Uro in pol smo se trudili, da smo speljali. V Midongy smo lahko prišli šele ob pol štirih popoldne, vrniti pa sva se nameravala že drugo jutro navsezgodaj. No, šef delavcev, ki popravljajo cesto, nam je obljubil, da bo v bodoče on s tovarnjakom peljal stvari, ki jih bomo morali nakupiti, v Midongy, in sicer brezplačno.

V Midongy se zelo dobro počutim. Zjutraj ne vstanem nikoli preje kot ob sedmih. Potem delam do tri četrt na dvanajst. H kosilu gremo v dolino h Kitajcem, nakar si privoščim do dveh počitek (siesta) in spet delo do tri četrt na pet. Ob petih je maša. Po maši razvedrilo z otroki, ki se dan za dnem zbirajo pri „momperu“ (moj oče, misijonar) in nam pojejo in nas uče malgaške plese; ko gremo po vasi, nas spremljajo, pojoč pesmi. Morali bi to videti in slišati... Vsak dan se nas drži več mladine.

Lepo vse pozdravljam!“

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

KOROŠKI MISIJONSKI LIST

Številka, ki je izšla za praznik sv. apostolov Petra in Pavla, pred vsem podčrtava lepe dosežke misijonske akcije koroških rojakov, ki so v dvajsetih letih pripomogli že nad 250 domačim poklicem do realizacije. O tem razmišlja j. k. (verjetno Jože Kopeinig, vodja tamkajšnjega dušnopastirskega urada in tudi misijonske akcije) ter objavljamo njegova izvavanja v prednjem delu te številke. Večina obsega tudi te številke je posvečena zahvalnim dopisom vzdrževancev svojim dobrotnikom. Dopis iz župnije Sele nam pove, kako je samo ta župnija pomagala že 25. domačim bogoslovcem na poti k duhovništvu. List poroča tudi o splošnih misijonskih vprašanjih in pojavih; tako na primer izvemo, da je v povojnem času organizacija za preskrbo misijonov z modernimi prometnimi sredstvi MIVA, poklonila misijonom že 2.000 avtomobilov. Ti podatki o žrtvah ne tako številnih avstrijskih katoličanov posebej pa še koroških Slovencev nam razodevajo, da le ni tako veliko to, kar zamejski in izseljenski Slovenci na sploh darujemo za misijone, se pravi za širjenje katoliške Cerkve in da se nam res ne smejo smiliti razmeroma mali in maloštevilni darovi za ta veliki namen ali se celo pohujševati nad njimi.

ŽIVAHNO DELOVANJE V ODSEKIH MZA MED ROJAKI V ZDRUŽENIH DRŽAVAH

Glavna tajnica Misijonske znamkarske akcije Sonja Ferjan nam je iz ZDA poslala poročilo o misijonski pridobitni prireditvi v Milwaukeeju, ki nam lepo služi kot primer razgibanega in požrtvovalnega dejstvovanja misijonskih gorečnejšev v Združenih državah. Poročevalec Frank Rozina med drugim takole poroča:

V nedeljo, 25. julija smo imeli pri nas 6. letni „misijonski piknik“, ki smo ga priredili v Triglavskem parku – Town of Normay.

Že v soboto preje je bilo tam vse živo domačih letoviščarjev in delavcev, ki so vneto pripravljali vse potrebno za naslednji dan. Že v soboto je prišel pozdravit svoje prijatelje in misijonske sodelavce ustanovitelj in vodja Misijonske znamkarske akcije lazarist Karel Wolbang. Imeli smo čast pozdraviti tudi goste iz Kanade in Slovenije.

Nedelja je bila lepa in sončna. Že v zgodnjih jutranjih urah so se kuhe vajeni moške spravili na pripravljanje ognja za peko, žene pa so skrbele za prikuhe, vse da bi bilo kosilo čim boljše.

Ko je malo pred enajsto uro zapel zvonček, vabeč k maši, so se ljudje zgrnili okrog kapele sv. bratov Cirila in Metoda. Pred mašo je tajnik misijonskega krožka v imenu predsednice ge. Mici Coffelt in odbora pozdravil vse navzoče, v imenu vseh pa misijonarja Karla Wolbanga in mu tudi častital

k 35-letnici njegovega mašništva, pa mu želel tudi ves božji blagoslov na novem službenem mestu, ki ga v septembru nastopi kot župnik in superior družbene skupnosti v župniji Brezmadežnega Marijinega Srca v Scarborough pri Torontu. Tajnik se je končno zahvalil vsem, ki so sodelovali in še bodo pri izvedbi misijskega piknika, med katerimi so kajpada tudi vsi udeleženci.

Lazarist Wolbang je imel po evangeliju misijski nagovor, ki ga je navezal na proslavo 200-letnice ameriške neodvisnosti in prvih emigrantov.

Po maši smo posedli k skupnemu kosilu in medsebojnemu kramljanju. Popoldne sta nas obiskala tudi duhovnika Jerome Selak in dr. Jože Gole; prišel je tudi dobro znani misijski mecen Anton Gaber iz Chicaga.

Kajpada smo imeli tudi na tem pikniku misijski srečolov s kakimi 50 dobitki, katere je povečini nabrala predsednica. Po srečolovu se je družba rojakoy pozabavala tudi s plesom ob harmoniki znanega mojstra Franka Coffelta.

Po mnenju prirediteljev je bil ta piknik eden najuspešnejših doslej.“

Po naknadnem poročilu predsednice Mici Coffelt je bil tudi gmotni uspeh piknika v prid misijonom nad vse zadovoljiv: 2.548 dolarjev čistega izkupička. Iz tega denarja so podprli Baragovo zvezo in misijonarja o. Ketiša ter s. Lesjak v Afriki, pa usmiljenko s. Šeme v Jugoslaviji, večji vsoti pa sta šli, ena 600 dolarjev za vzdrževanje domačega bogoslovca, 1.518 dolarjev pa v razdelitev vsem slovenskim misijonarjem po uvidevnosti voditelja Wolbanga.

Nad tako lepim delom za misijone v odsekih Misijske znamkarske akcije v Združenih državah se veselimo vsi misijski prijatelji po svetu, zlasti pa slovenski misijonarji. Bog blagoslavljaljaj vse sodelujoče in jim dajaj moč za vztrajno nadaljevanja te misijske dobrodelnosti.

MLADINA SLOVENSKE VASI ZVESTA SVOJI OBLJUBI

Ko so lani odhajali v misijone na Madagaskar številni sovaščani ali gojenci Misijskega zavoda (misijonarja Peter Opeka in Rado Sušnik pa laični misijski pomočniki Janko Glinšek, Tone Jemec in Fredi Žitnik) so jim mladi prijatelji Slovenske vasi priredili vrsto poslovilnih doživetij, pri katerih so jim zagotavljali, da ne bodo pozabili nanje, ampak da jih bodo spremljali v njih misijskem delu s svojimi duhovnimi in gmotnimi darovi.

Pred nedavnim smo poročali, kako so mladinci Slovenske vasi priredili za veliko noč Pasijon in da so izkupiček v celoti darovali za svoje malgaške prijatelje; poročamo tudi o misijskem srečolovu, ki sta ga za misijonarje na Madagaskarju priredila pred mesecem župnijski misijski krožek, ki ga zdaj sestavljajo le mladi fantje in dekleta, in krožek Misijskega zavoda. Prav pred kratkim je pa mladina obeh organizacij, SFZ in SDO, organizirala še poseben srečolov, ki je vrgel nad 5 milijonov starih pesov, se pravi v dolarjih kakih 200, kar se bo tudi razdelilo med na Madagaskar lani odišle prijatelje.

Tako mladina Slovenske vasi zvesto izpolnjuje svojo obljubo, kar zadeva gmotno sodelovanje z njimi; a prepričani smo, da tudi ne šteti z duhovnimi darovi, ki jih pridobiva v nemajhni meri zlasti s svojim vedno lepšim evharističnim življenjem.